

[Ingerlise Koefoed]

Der er meget langt imellem vision og virkelighed i de tanker, der er lagt frem af kulturministeren i forbindelse med årets finanslov. Man kører med nogle meget flotte udbygningsplaner og Plan 2000, hvor man skal sætte 1 mia. kr. af over en 10-årig periode til udbygning af de store kulturinstitutioner. Det er godt og flot nok, men når man så ser på virkeligheden, kan man godt blive noget betænkelig.

Der er for mig ingen sammenhæng imellem at fremlægge en plan for en milliardinvestering og så i realiteten komme med et forslag om, at nu skal staten tjene 3 millioner på, at folk skal til at betale entre for at komme ind på de store statslige museer, som hidtil har været betragtet som vores folkelige fælleseje, noget, vi alle sammen havde været med til at betale, noget, vi alle sammen har interesse i at besøge, så snart vi har lyst, noget, vi alle sammen før har kunnet gå gratis ind på, som det hedder.

Der er heller ikke rigtig nogen sammenhæng imellem den store, flotte plan og så, at man ikke engang i år synes at kunne finde den million, det vil koste at statsanerkende 3 nye museer, som længe har ventet på anerkendelse, og som er indstillet af Museumsnævnet, nemlig Kvindemuseet i Århus, Blicheregnens Museum og Give Museet.

Der er ikke nogen sammenhæng imellem den flotte udbygningsplan, man har, og som i øvrigt er i gang på Nationalmuseet, og så, at man igen i år har måttet afskedige 28 mennesker på Nationalmuseet.

Så vidt jeg har erfaret, og efter hvad jeg selv har undersøgt, går det også meget, meget dårligt for billedkunstskolerne på Kunstakademiet. Det er i virkeligheden sådan, at hvis der ikke sker en opnormering og en opprioritering af billedkunstskolerne, må man imødesee, at vi i løbet af højst 3 år ikke mere har det Kunstakademiet, som har eksisteret i 200 år, og som har den eneste virkelige billedkunstneruddannelse her i landet.

Beskæringerne betyder, at man hvert år i de kommende år må imødesee, at man afvikler en afdeling. Hvad er der så tilbage af billedkunstskolerne? Er det inde i Kulturministeriets udbygningsplaner, at det skal man gøre noget ved?

På finansloven i år vil man gerne have afsat 13 mio. kr. – jeg ved ikke, hvor man har fået dem fra – men jeg ved, at en forudsætning for,

at de kan blive udløst, er, at der kommer 13 mio. kr. på Finansministeriets konto, som ikke er der, og at man desuden skal have sponsorer for 13 mio. kr. Det vil altså sige, at foreløbig svæver de 13 mio. kr. på Kulturministeriets budget i den fri og friske og visionære luft, og så synes jeg egentlig, at hvis man ikke kan få dem brugt til det, man gerne vil, så kunne man jo f.eks. bruge dem til at lade være at tage entre på museerne eller til at give nogle flere investeringer til billedkunstskolerne.

Jeg vil godt spørge ministeren, om den strålende plan, man har liggende for Tøjhusmuseets udbygning, som jo – sådan som jeg har læst det – går ud på, at Tøjhusmuseet skal udbygges med en mulighed for at lave nogle løbegrave, hvor man i denne fredselkende tid så kan få lov til at lege krig, når man er på museumsbesøg, er rigtigt forstået.

Jeg synes desværre ikke, det går så godt på kulturområdet i disse år. Det går dårligt ude i kommunerne. Når man har set de kommunale budgetter i denne tid, kan man få på fornemmelsen, at kommunerne nødtvunget, tror jeg, har valgt sig kulturområderne til yndlingssparobjekter. Det er ikke mindst gået ud over det, der før var de fleste kommuners flagskib, nemlig bibliotekerne. Man må sige, de i høj grad nu har fået flaget på halv stang. Man nedlægger filialbiblioteker, man nedlægger musikbiblioteker, man nedlægger kunstafdelinger, og mest smerteligt for mig var det vel at høre, at man i Gentofte Kommune har besluttet sig til at nedlægge biblioteket på Vangedehuse, et hjem for evnesvage børn og unge, hvor man har arbejdet meget aktivt, meget positivt for at få lavet et godt bibliotek, som har haft 6.000 udlån om året til disse meget svage unge, og som har betydet en aflastning af plejepersonalet og pædagoger. Det er ikke noget, vi direkte bestemmer her i Folketinget, men indirekte gør vi det jo ved den politik, som vi fører på kulturområdet. Den gamle sammenhæng imellem staten og kommunerne har man været nødt til her at aflyse. Man giver ikke længere kommunerne opmuntring med øremærkede tilskud. Der, hvor der er tilskud, bestemmer man herfra på forhånd tilskuddets størrelse. Det betyder, at kommunerne indretter deres tilskud efter de penge, som staten vil give, og det betyder i langt de fleste tilfælde tilbagegang. Jeg har tillid til kommunerne, jeg tror, de gerne vil, men jeg tror, at det er meget vanskeligt for dem.